

Mundtlig beretning generalforsamling 2018

Tak for ordet. Det er fantastisk, at så mange af jer har valgt at komme i dag. Og det er fantastisk, at vi står sammen i vores fagforening. Det er derfor, vi er en stærk fagforening. Vi er 13 forskellige faggrupper, der står sammen på tværs af arbejdsområder og de 12 forskellige overenskomster, der dækker vores arbejdspladser.

Vi står sammen for at forsvare og udvikle velfærden – for ordentlige overenskomster – for et sundt og sikkert arbejdsmiljø og for uddannelserne og fagligheden.

Vi står sammen og skaber resultater sammen. Vi viste det her i 2018, i mange måneders kamp for højere løn. Det skal vi også gøre fremover. Vi skal sammen udfordre arbejdsgiverne og politikerne og kæmpe for ordentlige arbejdsforhold, et godt arbejdsmiljø og tid og mulighed for at bruge vores faglighed.

Her i aften skal vi sammen beslutte, hvad fagforeningens vigtigste indsatser skal være. Vi skal senere i aften vedtage et arbejdsprogram – det gjorde vi også for første gang på sidste års generalforsamling, og det kan vi nu gøre status på. Langt det meste af fagforeningens arbejde og resultater er allerede beskrevet i bestyrelsens skriftlige beretning. Her i den mundtlige beretning vil jeg give et overblik og trække tråde frem mod de kommende udfordringer.

Den største udfordring i de kommende år er mangel på tilstrækkelig økonomi og hænder i den offentlige sektor.

I flere år er der uddannet alt for få social- og sundhedshjælpere og social- og sundhedsassistenter. Antallet af elever på SOSU-området i kommunerne er de sidste 5 år faldet med 40 procent. Det kan mærkes samtidig med, at antallet af ældre er voldsomt stigende - frem mod 2025 vil der komme mere end 80.000 flere ældre over 80 år. FOAs beregninger er, at der i 2026 vil mangle op mod 40.000 sosu'er. Det svarer til, at hver 5. i en hel ungdomsårgang skal vælge vore fag.

Allerede i dag er der mangel på vores faggrupper i 3 ud af 4 kommuner, og fagforeningen har de sidste 2 år påpeget det på møder med politikere og administrationen. Vi har vist dem sort på hvidt, at de står med en kæmpe udfordring. Nu er det endelig blevet helt tydeligt for dem, og Kommunernes Landsforening er kommet med et udspil til, hvordan rekrutteringen til området kunne løses.

KL opfordrer blandt andet til at give deltidsansatte sosu'er flere timer. Langt hovedparten af de ansatte på landsplan er på deltid. Hvis de arbejdede bare én time mere om ugen, ville det svare til 1.700 ekstra heltidsjob.

En FOA-undersøgelse viser, at omkring 20 procent af dem, der er på deltid, er det **imod** deres ønske og gerne ville arbejde fuldtid, og for de unge under 31 år er det 76 procent, der gerne vil arbejde på fuld tid.

KL igangsætter nu et pilotprojekt med udvalgte kommuner med fokus på, hvad der kan motivere allerede ansatte til at gå op i tid. Hvor svært kan det være! Det er efter min mening spild af tid – det haster med at komme i gang for 1700 ekstra kolleger ville så sandelig hjælpe – MEN det kræver jo, at arbejdsgiverne vil gøre det attraktivt at gå op i tid, for når 80 procent af dem, der er på deltid, rent faktisk selv har valgt det,

så handler det jo først og fremmest om, at jobbet er fysisk og psykisk hårdt – det drejer sig om at kunne holde til jobbet igennem et langt arbejdsliv, uden at blive nedslidt, udbrændt eller syg.

Der skal vel ikke en masse analyser og pilotprojekter til for at finde ud af, hvor der skal sættes ind! Det drejer sig om flere hænder – om et godt arbejdsmiljø – om muligheden for at udvikle og bruge sin faglighed – og om anerkendelse, også i form af en ordentlig løn

I det forløbne år har fagforeningen som nævnt været rundt i vores 18 kommuner for at tale om rekruttering og fastholdelse, om retten til fuld tid, og ikke mindst om at holde fast i social- og sundhedshjælperne og give muligheder for kompetenceudvikling. Fagforeningen har udarbejdet uddannelsesaftaler for de social- og sundhedshjælperne, der gerne vil uddannes til social- og sundhedsassistenter – aftaler der sikrer løn under uddannelsen, og et job efter endt uddannelse til en ordentlig løn.

Frafaldet på SoSu-uddannelserne er alt for stort. Det er på 14 procent, og dermed dobbelt så stort som på de øvrige erhvervsuddannelser. Det sætter vi fokus på i vores arbejde i skolebestyrelserne og i drøftelserne med kommunerne og regionen. Der ligger et stort ansvar hos arbejdsgiverne for at mindske frafaldet markant gennem bedre skoleforløb og ikke mindst bedre praktikforløb.

Vi skal kende vores besøgstid – vi skal bruge den sørgelige situation til at kræve bedre arbejdsforhold, bedre arbejdsmiljø, bedre løn. Vi skal kræve, at arbejdsgiverne gør en ekstraordinær indsats for at holde på vores faggrupper. Vi vil arbejde med det fra Godthåbsvej, men I skal være med alle sammen – det skal være krav, der kan høres højt og tydeligt fra hver eneste arbejdsplads.

Regeringen mener ikke, der skal flere ressourcer til den offentlige sektor. De har for nylig lanceret en såkaldt "Afbureaukratiseringsreform". Ved at have færre regler og krav mener de, at der på ældreområdet kan spares mindst 1700 fuldtidsansatte! Vi bakker naturligvis op om regelforenklinger og afskaffelse af unødvendig dokumentation – ikke mindst hvis meningen er at øge tiden til nærvær og kvalitet og ikke at spare penge. Men der er kun løse ideer til, hvordan de mange timer skal findes. Der nævnes ideer om mere velfærdsteknologi - og så skal sygefraværet nedsættes – og det er der så heller ingen bud på, hvordan det kan ske! Regeringens udgangspunkt er endnu en besparelse. Det, de kalder spildtid, har de da også regnet sig frem til, kan give en besparelse på 4,2 mia. kr. over fire år.

I foråret kom endnu et udspil fra regeringen til at mindske den offentlige sektor. 35 procent af de kommunale opgaver skal sendes i udbud frem mod 2025. Dvs. at flere opgaver skal løses af det private. Og der skal ses på, om der er barrierer for at sende opgaver i udbud. De kunne aldrig finde på at undersøge om, der er barrierer, der forhindrer det offentlige i at udføre opgaver, der i dag udføres af private.

Sidste år satte vi os også som mål, at vi vil have højere løn, en retfærdig og rimelig løn. Vi vil have en løn, der er til at leve af, og en løn der faktisk afspejler de kompetencer og den faglighed, som vores faggrupper har.

OK 18 blev på mange måder en protest mod forringelser af den offentlige sektor og velfærden, og resultatet blev faktisk ret godt og et helt andet end det, arbejdsgiverne lagde ud med. Det var en kæmpe

indsats fra alle – både ude på arbejdspladserne og i fagforeningen. Tusind tak til jer alle sammen for den fælles kamp for en bedre overenskomst.

Solidaritet og vilje til at kæmpe var det helt afgørende for de resultater, vi opnåede. I mange måneder sagde fagbevægelsens medlemmer ”nok er nok” – og vi var helt klar til at gå i konflikt, hvis det var det, der skulle til.

En samlet fagbevægelse var enige om at kæmpe for en lønudvikling på lige fod med de privatansattes, og at der skulle sikres reallønsfremgang i hele overenskomstperioden. Der var enighed om, at hvis det ikke lykkedes i forhandlingerne, så måtte vi fortsætte kampen ved at gå konflikt.

Derudover var der enighed om at støtte hinandens krav om, at spisepausen skulle sikres også for de statsansatte, og at lærerne skulle have ret til en forhandlet arbejdstidsaftale. Der var også enighed om et nej til enhver form for forringelser af seniorordningerne.

Lærerne fik ikke en forhandlet arbejdstidsaftale – **alle** andre krav kom fagbevægelsen igennem med. Lærernes kamp er selvfølgelig ikke forbi, og det er en kamp, vi skal støtte dem i.

Overenskomstfornyelsen blev en historisk arbejdskamp mellem den samlede fagbevægelse og de offentlige arbejdsgivere. En kamp, hvor arbejdsgiverne ovenikøbet luftede muligheden for helt eller delvist at fjerne de offentligt ansattes strejkeret.

Arbejdsgivernes svar på vores krav og strejkevarsel var et omfattende lockoutvarsel. De gik efter at tømme strejkekasserne – og de ønskede et lovindgreb. De ville have sendt næsten ½ million offentligt ansatte hjem, og dermed ramt meget store dele af samfundet. **Alene** for at nægte de ansatte en rimelig lønudvikling og retten til at være medbestemmende om egne arbejdsforhold.

Når de fra starten af sagde **nej** til kravet om en reallønsudvikling, der svarer til de privatansattes – når de sagde **nej** til en arbejdstidsaftale for lærerne – når de sagde **nej** til at sikre frokostpausen for de statsansatte – så drejede det sig alene om at forringe den offentlige sektor og den offentlige velfærd.

Men denne gang sagde fagbevægelsens medlemmer fra og afviste at gøre det offentlige arbejdsmarked til et andenrangs arbejdsmarked med lavere lønninger. Erfaringerne fra overenskomstkampen skal vi tage med os fremover i kampen for velfærden og arbejdsforholdene. Og den allervigtigste erfaring er, at når vi står sammen, så kan vi vinde.

Selv om der kom en lille pulje ekstra til de kvindedominerede fag, så aflønnes såkaldte kvinde- og mandejobs jo stadig forskelligt, også når der er tale om samme uddannelseslængde. Derfor har vi lige markeret, at den 12. november var Kvindernes Sidste Arbejdsdag. Kønsbestemt uligeløn er en voldsom uretfærdighed, som vi bliver ved med at sætte fokus på.

Ud over overenskomstfornyelsen er der også forhandlet løn lokalt. Og med et fantastisk resultat! Vores medlemmer har fået over 9 mio. kr. mere i løn. Jeg synes, vi skal give en hånd til alle tillidsrepræsentanterne. Det er jer, der har knoklet og forhandlet de mange penge hjem.

Sidste år satte vi os også som mål at styrke arbejdet for et godt arbejdsmiljø. I fagforeningen er der stort fokus på arbejdsmiljøet, og der skal være et endnu større fokus – det er også det, medlemmerne svarer, når vi spørger om, hvad fagforeningen skal prioritere. Og tallene taler også sit tydelige sprog: SOSU-området ligger nr. 6 på listen over det dårligste arbejdsmiljø og nummer 1 blandt de kommunalt ansatte. Næsten 20 procent har været syge af stress inden for de sidste 2 år. Sammen med arbejdsmiljørepræsentanterne og tillidsrepræsentanterne skal indsatsen for et fagligt forsvarligt og sikkert og sundt arbejdsmiljø være med i alt vores arbejde.

I året, der er gået, har der været fokus på det, vi kalder "den syge arbejdsplads" med fysiske eller psykiske belastninger. Tillidsrepræsentanter og arbejdsmiljørepræsentanter har fået redskaber til at sige fra, når arbejdsbelastninger udgør en fare for liv, ære og velfærd. Der har også været stor opmærksomhed på, at arbejdstidsaftalen bliver overholdt, og ikke mindst hviletidsbestemmelserne. Kampagnen "Arbejder du gratis" er enormt vigtig. Mange af FOAs medlemmer arbejder rent faktisk gratis – for at kunne gøre det fagligt forsvarligt. Det er en helt uholdbar situation, som vi også i det kommende år skal have stort fokus på – også i fagforeningens møder med de kommunale og regionale ledere og politikere – også når vi drøfter rekruttering og fastholdelse af medarbejdere.

I år har arbejdstilsynet givet over dobbelt så mange påbud for stor arbejdsmængde og tidspres til hospitalerne som i 2017. Det skal vi konfrontere arbejdsgiverne med. Vi vil ikke acceptere, at vores medlemmer nedslides og bliver syge af deres arbejde. Vi har krav på et arbejde, som vi kan holde til gennem hele livet. Vi sælger vores arbejdskraft, men altså ikke vores helbred.

Kampen for at forsvare og udvikle den kollektive velfærd er et helt naturligt omdrejningspunkt for vores fagforening, hvor langt hovedparten af medlemmerne er ansat i den offentlige sektor. Bedre velfærd og ordentlige løn og arbejdsforhold i den offentlige sektor, er også et ønske i den danske befolkning, men alligevel forringes velfærd.

Sidste år brugte kommunerne 860 mio. kr. mindre, end de havde budgetteret med. Det skyldes ikke kun regeringens ønske om en mindre og dårligere offentlig sektor. Det skyldes i høj grad også Danmarks tilslutning til EU's Finanspagt. Når et land har tilsluttet sig Finanspagten, skal der også laves en budgetlov, der bestemmer loftet på de offentlige udgifter. Hvis kommuner og regioner overskrider det loft, bliver de straffet økonomisk. Hvorfor EU overhovedet skal blande sig i, hvordan vi i Danmark beslutter at udvikle den offentlige sektor, må man spørge sig selv om. Af frygt for de økonomiske sanktioner har kommunerne over de sidste 7 år brugt 23 mia. kr. mindre end aftalt i økonomiaftalerne.

Det har fået meget alvorlige konsekvenser. Titusinder af offentligt ansatte er blevet fyret. På 10 år er næsten hver 4. hjemmehjælpstime sparet væk. For ti år siden modtog over halvdelen af ældre over 80 år hjemmehjælp, nu er det kun lidt over en tredjedel af dem.

44.000 børn er fattige. Det er det nyeste tal, som er fra 2016. I løbet af kun 2 år, fra '14 til '16, blev der 10.000 flere fattige børn. Samtidig er der over de sidste 15 år givet 57 mia. kr. i skattelettelser - halvdelen af dem var ovenikøbet til de rigeste i samfundet. For bare at nævne nogle få af konsekvenserne.

Og det ser desværre ikke lysere ud det kommende år. Der bliver igen sparet på velfærden i kommunerne. Hvis pengere skulle følge befolkningsudviklingen skulle der have været tilført 7,1 mia. kr. mere, end de har fået.

For at undgå endnu større besparelser har 6 kommuner valgt at sætte skatten op. Dog så lidt, at det svarer til under 0,03 procent af de samlede kommunale skatteindtægter, i alt 69 millioner kr. Men denne lille bitte skattestigning bliver straffet af regeringen. Alle kommuner bliver straffet økonomisk. Staten trækker nemlig det beløb fra deres bloktilskud. De 6 kommuner bliver trukket 75 procent af de 69 mio. kr. og de sidste 25 procent trækkes fra alle kommuners bloktilskud. Man kan ærlig talt virkelig undre sig over, at de kommunale politikere frivilligt bliver ved med at indgå så dårlige økonomiaftaler med regeringen!

Også det regionale områdes rammes som sædvanlig hårdt af besparelser. Økonomiaftalen med regionerne afskaffede det forhadte 2-procentseffektiviseringskrav, men regionerne slipper ikke for nye krav om besparelser og effektiviseringer. Blandt andet skal der spares på udgifterne til kronisk syge. Også det psykiatriske område rammes. Der blev givet mindre end lovet til den nye psykiatriplan. Regeringen sagde, at der ville blive tilført over 2 mia. kr. i de næste 4 år. Men de glemte at sige, at det er inklusiv de 800 mio. kr., som blev øremærket til psykiatri i økonomiaftalen. Og de penge indgår **ikke** til finansiering af psykiatriplanen. Hertil kommer, at de også glemte at oplyse, at en række gamle satspuljebevillinger stopper. Så det blev jo så langt fra 2 mia. kr.

I vores region skal der spares 434 mio. kr. i det kommende år, og igen i år er der varslet en række fyringer. Tallene har ændret sig over de sidste par måneder, men lige nu er drejer det sig om 61, heraf 3 af vores medlemmer. Og dertil kommer, at en lang række ubesatte stillinger nedlægges, og mange andre stillinger skal fortsat bemannes med vikarer. Ganske som vi så det, da vi forhandlede aftaler om det nødberedskab, der ville skulle stilles med under strejke eller lockout. Den daglige faste bemanning på mange afdelinger rækker ikke engang til et nødberedskab.

Et lille lyspunkt er dog, at gennem vores forhandlinger med Regionen er det lykket at udvide den regionale omplaceringsforpligtelse fra 12 dage op til 2½ måned, og det giver jo større mulighed for at opsagte kan få en ny stilling i regionen.

Hvis vilkårene skal forbedres, kræver det først og fremmest, at fagbevægelsen står skulder ved skulder. På det regionale område er der her en rigtig god udvikling. Der er etableret et fast samarbejdsforum for samtlige faglige organisationer. Det kan være svært med så mange organisationer og nogle gange forskellige interesser. Men det udvikler sig, og de faglige organisationer står sammen om fælles udspil og møder med politikerne. I det hele taget har det politiske interessearbejde udviklet sig godt på det regionale område, hvor det tidligere var næsten fraværende.

Hvordan regionernes fremtid kommer til at se ud, er svært at spå om. Der er kræfter, der arbejder for at nedlægge regionerne, og **hvis** regionerne fortsætter, vil der komme nye former for økonomisk styring, som vi ikke kender endnu. Regeringen er på vej med en Sundhedsreform – Socialdemokratiet har for nylig udsendt sit sundhedsudspil, hvor vores faggrupper desværre slet ikke nævnes. Deres krav er 1000 flere sygeplejersker. Også i FOA arbejder vi i hovedbestyrelsen på at udsende **vores** sundhedsudspil. Der er ingen

tvivl om, at sundhedsvæsnet kommer til at spille en vigtig rolle i den kommende valgkamp – som jo i virkeligheden allerede er i gang.

Også Finansloven er blevet en del af valgkampen. Regeringen ønsker at give indtryk af, at den er en ren gavebod af velfærdsforbedringer. Men det er rent bluf! Når man trækker de allerede bevilgede penge fra, er der kun 1½ mia. kr. ”nye” penge i finansloven. Og disse penge er øremærket til projekter, og derfor kan de ikke lukke det hul i økonomien, der kommer af et stigende udgiftsbehov som følge af befolkningsudviklingen.

Som sædvanlig vil fagforeningen forsøge at påvirke folketingsvalget. Ikke at vi anbefaler at stemme på nogen bestemte partier eller personer, men vi vil arbejde for, at bedre velfærd bliver et vigtigt tema.

Sidste år besluttede vi at gå efter at få 100 flere medlemmer på 1 år. Og vi har arbejdet hårdt for at nå det mål. Vi har fået rigtig mange nye medlemmer både på det offentlige og det private område. Men vi er desværre ikke nået helt i mål. Der er nemlig også mange medlemmer, der har meldt sig ud. Det betyder, at vi det sidste år har fået 75 flere medlemmer, end ved sidste års generalforsamling. Det er stadig et rigtig flot resultat! I en tid, hvor LO-fagbevægelsen mister mange medlemmer, har vi faktisk skabt en fremgang i medlemstallet. Og sammenligner man med hele FOA er vores fagforenings fremgang over dobbelt så stor! Det er faktisk ret flot. Tak for hjælpen til jer alle sammen.

Også Netværket for handicaphjælpere og ledsagere, som er blevet etableret her i år, er en del af indsatsen for at skabe ordnede forhold på området gennem fagligt fællesskab og organisering.

Et fagligt netværk for unge medlemmer vil også kunne styrke fællesskabet. Dette har desværre ikke været muligt, men nogle få unge medlemmer er aktive i forbundets ungdomsaktiviteter.

Tillidsrepræsentanterne er helt afgørende for at fagforeningen bliver et endnu større og stærkere fællesskab. Tillidsrepræsentanterne er FOA ude på arbejdspladserne. Derfor har fagforeningen altid lagt stor vægt på uddannelse af de tillidsvalgte. I år er der afholdt næsten 5000 kursusdage, og samtidig er vi næsten færdig med en forbedring af grunduddannelsen. Det bliver en TR-uddannelse med mere fokus på praksisnær, aktiv viden og større gennemslagskraft.

Der har også været uddannelse for arbejdsmiljørepræsentanterne, og der afholdes netværksmøder for TR og AMR i kommunerne og regionen for at styrke den fælles kamp på arbejdspladserne. På den årlige AMR-konference var temaerne vold, trusler, chikane og arbejdsskader. 2019 bliver ”AMR-året”. En kampagne for bedre vilkår for deres arbejde og dermed for arbejdsmiljøet som sættes i gang af den nye Hovedorganisation (FH) efter sammenlægningen af LO og FTF, og som er helt i forlængelse af fagforeningens fokus på bedre arbejdsforhold og arbejdsmiljø.

Vores ledighedstal er heldigvis meget lavt, og sådan skal det jo også være i en situation, hvor der allerede nu er mangel på SoSu-personale i kommunerne. Vi samarbejder med A-kassen for, at alle medlemmer skal i arbejde på vores områder eller hjælpes til at komme videre på andre arbejdsområder.

Dagpengereformen fra 2010 halverede den periode en arbejdsløs kan modtage dagpenge og fordoblede den periode, man skal have arbejde i for at genoptjene retten til dagpenge. Det har betydet, at rigtig mange er faldet helt ud af dagpengesystemet, og nogle af dem har ikke engang ret til kontanthjælp, fordi de for eksempel er gift. Derfor arbejder vi ihærdigt for, at ingen – overhovedet ingen – må ryge helt ud af dagpengesystemet. Derfor gør vi en stor indsats for hver enkelt, og derfor har vi et særligt fokus på de +50-årige ledige social- og sundhedshjælpere, som har vist sig at være den gruppe, der har sværest ved at komme i arbejde igen. Vi har været en del af et projekt for disse ledige medlemmer og med et rigtig godt resultat. I dag er 7 ud af 10 i arbejde, og over halvdelen af dem er i fast arbejde.

Et andet alvorligt problem er dagpengenes faldende værdi. Siden midten af 90'erne er værdien af dagpengene faldet fra 63 til 54 procent for en gennemsnitlig LO-arbejder. Det svarer til et dagpengetab på 2.500 kr. om måneden eller til 30.000 kr. om året! Derfor støtter fagforeningen op om LO's kampagne for at styrke dagpengene. Dagpengene skal hæves med 2.500 kr. om måneden, og de skal reguleres i takt med lønudviklingen.

I fredags rejste Enhedslisten i Folketinget et lovforslag om at stoppe udhulingen af dagpengene. Dette blev desværre afvist af regeringspartierne, Dansk Folkeparti og Socialdemokratiet. Men det skal jo ikke hindre fagbevægelsen i fortsat at rejse kravet.

Fagforeningen arbejder hele tiden på at kunne løse de udfordringer og uretfærdigheder, medlemmerne møder, hvad enten det er under uddannelsen, på arbejdspladsen, som sygemeldt eller ledig. Vores udgangspunkt er, at det kan vi kun gøre sammen. Fagforeningen, medlemmet og de tillidsvalgte.

I forlængelse af Forbunds kongressen i 2016 har vi sammen med medarbejderne i fagforeningen og alle de tillidsvalgte arbejdet på at forbedre den faglige service, så vi sammen bliver mere handlekraftige og opnår endnu bedre resultater for vores medlemmer.

Vi besluttede også sidste år at blive endnu mere synlige – synlige på holdninger, aktiviteter og resultater.

Der er for nylig gennemført en stor undersøgelse om medlemmernes tilfredshed med fagforeningens nyhedskanaler. Som I ved, så har vi vores medlemsblad FOA-SOSU – vi udsender et nyhedsbrev, som faktisk modtages af 15.000 og er udsendt 31 gange det sidste år – vi har vores hjemmeside og er på Facebook og Instagram.

Undersøgelsen viste, at 89 % er tilfredse eller meget tilfredse med de samlede nyhedskilder fra fagforeningen. Og vi kan også se, at 1.000 flere følger fagforeningen på Facebook end for et år siden. Så det er jo slet ikke så tosset!

Fagforeningen er også synlig i et stort antal demonstrationer både under overenskomstkampen og for velfærd. Vi har afholdt en masse medlemsarrangementer med fagligt indhold, herunder en filmaften – og så har vi lavet en masse sjov med banko, 1. maj, konfliktbar i teltet i gården og en fest for mangfoldigheden.

Og det **skal** være sjovt at gå til fagforening– men det bliver også indimellem nødt til at være alvorligt. Vi bliver nødt til at være en kamporganisation. Vi får ikke noget forærende. Vi skal selv skabe forandringerne. Husk at velfærd og ordentlige arbejdsforhold alt sammen er noget, der er kæmpet for! Arbejdsugen blev sat ned til 40 timer som følge af storkonflikten i 1973 – den blev sat ned til 37 timers som følge af generalstrejken i 1985 (Påskestrejken) – den 6. ferieuge kom efter storstrejken i 1998 (gærstrejken) – velfærdsdemonstrationerne og vores strejker i 2007 gav historiske lønstigninger til offentligt ansatte som følge af overenskomstkonflikten i 2008.

10 år senere, her i 2018, stod vi fast i kampen for højere løn. Jeg håber 2019 bliver året, hvor vi står fast på krav om bedre arbejdsforhold og bedre arbejdsmiljø. Og jeg håber, vi er aktivistiske, solidariske og står sammen med den øvrige fagbevægelse i kampen for velfærd – og at vi støtter de privatansatte ved **deres** kampe – ligesom de støttede os her i år.

Og selvfølgelig fortsætter kampen også for højere løn. Lønnen er ikke i orden. I de kommende år vil der være stor efterspørgsel på vores medlemmer. Og når der er mangel på en vare, så stiger prisen jo!

Til næste år er der igen forbundskonges. Her vil vi sammen stille nye mål for FOAs arbejde. Mål som vi – også på vores generalforsamlinger – sammen skal omsætte til nye mål og resultater for vores fagforening.

Til allersidst tak til jer alle. Tak til alle jer medlemmer, der kæmper for gode løn- og arbejdsforhold og imod forringelser af velfærden. Tak til jer tillidsvalgte, som har valgt at være medlemmernes talsmænd/kvinder. Tak til jer aktive seniorer som fortsat kæmper med. Tak til bestyrelsen for den energi I lægger i at lede fagforeningen. Og endelig tak til alle jer, der arbejder i fagforeningen og A-kassen. Vi lykkes kun, når fagforeningen, medlemmerne og de tillidsvalgte kæmper sammen.

Tak for ordet.